Почтову належитість оплачено гуртом.

Ч. 22–23. (40–41.) Коломия, понеділок за 1 і 15. падолиста 1926. Рік II.

Голос Дяків

Незалежний, аполітичний, безпартійний становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: **КОЛОМИЯ, вул. Міцкевіча 51.**

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., 1/4 стор. 30 зл., 1/8 стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

ПОСТІЙНІ ОГОЛОШЕНННЯ мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ принимаеться тільки за попереднім надісланнєм належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не принамається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В КРАЮ:
Цілорічно . . . . 6·00 зл.
піврічно . . . . 3·00 „
чвертьрічно . . . . . . 1·50 „
За границею річно . . . 2 доляри або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено).

Ціна сего примірника **50 сот.**

Дяки вчера, нині і завтра.

(Продовженнє).

Се все, що було сказане в попередньому числі, на сему місці є тільки коротким зясуваннєм минулого й сучасного наших дяків. Тут ходить головно о те, щоб шановним читачам показати силу, могучість і велику продуктивність розвитку дяківського стану в його початках, дальше дорогу, якою сей розвиток ішов, чинники, які йому сприяли, а які припинювали його та шлях, яким треба дальше йти до бажаної мети.

Силу, могучість і значну продуктивність загального розвитку дяківського стану бачимо якраз тоді, коли то дяк був ще активним чинником не тільки в церкві, але також поза нею, а з окрема в школі, а надто співтворцем нашої поезії, сатири і т. п.

Ся надзвичайна й продуктивна праця колишніх наших дяків має тепер і в майбутньому матиме для дяківського стану велике значіннє, бо вона поставила ґранітний фундамент, на якому має повстати тепер сильний і величавий будинок колись славної поваги й пошани наших дяків. Вона є також дяківською традицією, себто тим животворчим жерелом, з якого дяки повинні завсігди набирати свіжих сил і охоти до дальшої праці над поправою своєї незавидної долі.

Наколи тепер глянемо на дорогу, по якій дяки в своїому минулому йшли до здобуття собі красшої долі, то зараз побачимо наглядно, що се була дорога не властива, бо дяки орієнтувались тоді лиш на других, а головно на духовеньство, а не на **власні сили.**

Вони сей **найважніший чинник,** здобуття й забезпеченнє собі належної еґзистенції злегковажили й не доцінили.

Що така орієнтація була дуже великою похибкою в історії загального розвитку дяківського стану, свідчить найкрасше нинішна загальна, а з окрема матеріяльна нужда, в якій тепер прямо гинуть наші дяки, а головно ті, що не мають власного кавалка ґрунту та яких екзистенція стала виключно від дяківських доходів залежною.

Що дяки знаходяться нині в такому оплаканому стані не можна **цілої вини** приписати також духовенству взагалі, бо воно саме від самого початку свого істнування, коли то ще священик своєю освітою, культурою та загальним знаннєм майже не ріжнився від тодішного дяка, боролось і тепер ще бореться за красше завтра свого стану й через те почасти не могло, а почасти й не хтіло заінтересуватись взагалі долею дяків, а надто що воно вже якось так — на жаль — в світі, що кождий дбає перше лиш про себе, а потому аж — наколи має добру волю й охоту — заінтересується трохи другими і то лиш о тільки — о скільки се лежить в його власному інтересі, а не в інтересі другого.

Отже **головною** причиною нинішного невідрадного положення дяків є дяки самі, а се тому, що — як вже повисше сказано — не орієнтувались на **власні сили,** але ненače діти надіялись на ласку, чи поміч других. Наколиб ся безпідставна надія на ласку других була мала місце в наших дяків лише в певній добі їх історії, то можна булоб се дуже легко оправдати, але позаяк она була володітелько дяківських умів майже через цілу тисячку літ та ще й сьогодня заморочує голови деяким менше свідомим, або на дусі слабшим дякам, то на се вже тяжше знайти умотивованого оправдання.

Цілком инакше справа малась з духовенством. Оно, наколи якісь політичні події ослабили його позицію, зараз мобілізувало всі свої сили до праці й старалось, щоб не тільки все втрачене відзискати, але навіть ще щось більше нового для поправи свойого становища здобути.

І так, наколи в наслідок Люблинської Унії, себто злучення всіх Українських Земель з Польщею (1569 р.) колись наша православна церква, яка тішилась свойого часу високим становищем української державної релігії, мусіла уступити місце державній католицькій церкві та під силою погорди й упослідження клонитись до упадку, епископи Кирило Терлецький та Іпатій Потій вже в1595 р, зложили в імени епископату в Римі заяву, що хотять приняти унію, яка мала — на їх думку — м. и. зрівнати українське духовенство в його **правах, впливах, почестях** і **доходах** з католицьким клєром і яку то 6. жовтня 1596 р. в Берестю, мимо протесту українських світських діячів на чолі з князем Острожським — заключено.

Наколи але Берестейська Унія не дала нашому духовенству того, чого воно від неї сподівалось та чого від духовенства дух часу вимагав,— до чого мабуть в певній мірі причинились також тодішні війни та розбір Польщі в 1772 р. — воно дальше боролось за красше майбутнє свойого стану й не переставало вірити в здобуття добрих успіхів.

Здобутками в сій борбі було те, що цісарева Марія Тереса в 1774 р. основала в Відні при церкві св. Варвари для освіти духовенства духовний семінар, званий „Barbareum“, а цісар Йосиф II. заложив в тій ціли в 1783 р. у Львові духовний семінар.

Отже, як бачимо, дорога, по якій наше духовенство йшло до нинішних здобутків не була вистелена рожами, але терням, а само духовенство не надіялось на жадні чуда, так як се деякі дяки ще й нині роблять — але зорґанізованою силою так довго стукало по всіх усюдах аж йому відчинили й дали те, чого воно справедливо домагалось.

(Продовження буде!)

Побільшеннє обему „Голосу Дяків“.

На 1-го січня 1927 р. зачне виходити в Коломиї ілюстрований сатирично-гумористичний журналик наразі в формі квартального, а опісля може й місячного додатку до „Голосу Дяків“. Се буде залежати від побільшення числа пренумераторів та точного надсилання передплати згори на „Голос Дяків“.

Метою сего часописного додатку буде м. и. оборона дяківських інтересів на всіх ділянках їх просвітного й економічно-соціяльного життя, моральне вихованнє й загартування духово підупавших, а піддержка духово сильних одиниць дяківського стану, заінтересуваннє дяків своїм становим життєм та виробленнє в них критичного погляду на него, а надто здобуття для відродженого дяківського гумору й сатири належного місця в новітній історії нашої літератури.

Значіннє такого журналику є велике а успіхи його праці є завсігди запевнені, бо він може порушувати ріжні справи в такій формі, в якій звичайний часопис принципово не може.

Кождий Вп. Пренумератор нашого органу який посідає сатирично-гумористичний талан, повинен вже заздалегідь взятись до приготування відповідного матерялу й то виключно лиш з дяківського життя й переслати нам з дописcою **„Для сатирично-гумористичного додатку“,** через що стане він також дійсним співробітником сего сатирично-гумористичного журналу, який повинен між дяками розвинутись як найкрасше й показати в сей спосіб світови, що давний дяківський гумор ще не згинув, але з цілою силою пари пробудився до нового життя.

Щоб память нинішних дяківських сатириків і гумористів захована для грядучих поколінь дяківського стану й через те заохотити їх до дальшої праці над розвитком дяківської сатири й гумору, наша Редакція рішила як в найкоротшому часі видати I. Ґалерію Образів Дяківських Сатириків і Гумористів нинішної доби.

В тій ціли просить она даних майбутніх співробітників, щоб надсилаючи сюди свої сатирично-гумористичні праці, не забули прислати нам також і свої фотографії в ціли виконання друкарських клішів.

Редакція „Голосу Дяків“.

В нинішному числі долучуємо I. Ґалерію Образів П. Т. Співробітників „Голосу Дяків“.

Позір! Позір!

Відозва!

Вже й 1926 р. добігає до свойого кінця а ще дуже богато наших П. Т. Пренумераторів не вирівнало в нас своїх залеглостий за часопис і шематизм не тільки за сей, але навіть ще за 1925 р., чим впровадили нашу адміністрацію тепер в дуже критичне фінансове положеннє. Що Адміністрація не робила до нині перерви в редаґуванню часопису, то належить завдячити передовсім всім тим П. Т. Пренумераторам. які старались завсіґди пренумерату вислати на час та Управі друкарні, що нераз виконувала нам роботу на кредит. З огляду на те, що в літній порі, завсіґди відчувається значний брак гроша на селі наша Адміністрація про вирівнаннє залеглостий майже нічого не згодувала, але старалась всіма силами вдержати часопис при життю. Тепер але, коли вже фінансове положеннє на селі трохи злагіднiло наша Адміністрація просить дуже всіх своїх П. Т. Довжників, щоб старались зараз, а найпізнійше до **20. грудня 1926 р.** всі свої залеглости в нас повирівнювати й через те її до поробленя инших неприємних заходів не примушувати.

Всім тим П. Т. Пренумераторам, які в означенім повисше реченці всіх своїх залеглостий в нас не повирівнюють, дальшу висилку часопису невідклично здержиться а справу стягнення довгу передається на судову дорогу й наразиться їх на непотрібні кошта.

Наша Адміністрація сподіється, що кождий П. Т. Довжник, шануючи свю честь і повагу дяківського стану, не допустить до сего, щоб наша Адміністрація була примушена аж в повисше згаданий спосіб від своїх довжників залеглости стягати.

Адміністрація „Голосу Дяків“

Друга Ґалерія Образів П. Т. наших **Співробітників появиться в формі додатку до „Голосу Дяків“ в І. кварталі 1927 р.**

РЕДАКЦІЯ.

І тихо і пусто...!

Многі Вп. Товариші-Дяки запитують мене листовно, як члена Т-ва „В. П. Д.“ Перемиської Епархії, чому то Виділ того Т-ва не дає про свою працю знати ширшому загалови дяків, чому нічого не діє й чому мовчить?!

Я, як карний член нашої орґанізації потягнений своїми виборцями за язик, відповідаю притчею: Один з найславнійших світових політиків б. россійский міністр заграничних справ Сазонов, котрий довів до балканського военного союза Сербії, Чорногори, Греції й Болгарії против Туреччини, на запит одного французького журналіста, чи є надія на спокій мимо того, що Австрія змобілізувала свої війська над границею Сербії, Сазонов відповів: „Надія на спокій є певна, а доказом сего є те, що дипльоматія всіх заінтересованих держав много говорить; наколи-ж дипльоматія мовчить — тоді діла стоять дуже зле й зачинають тоді говорити пушки“.

Подібно мається справа дяків в перемиській дієцезії. Виділ Т-ва „В. П. Д.“ як міг старався, ходив, просив, прямо таки силою вдирався в мури Владичої палати, — та все на дармо! Справді, після довгих заходів Виділу в формі меморіялів, делеґацій та відповідних артикулів в нашому орґані „Голосі Дяків“ діждали дяки епископського розпорядку про тимчасове наділення їх ерекц. землею, хотяй з того дякам майже ніякої користи не ма, бо більша частина духовенства не вважала за відповідне, як еванґельська вівця послухати „гласа своего пастиря“. Ввиду такого стану річи Виділ тепер замовчав. Певно, що пушками тепер воювати не станемо... але обдумаємо инший спосіб до загального приступу за свої права й за своє існуваннє. Головною акцією сего приступу повинен бути й буде слідуючий **Загальний Збір Дяків** Перемиської Епархії в Перемишли. Отже Впп. Товариші приготовтесь на наш зов, бо наші діла й час тепер, як ніколи ще — вимагають зединення всіх наших роздроблених сил для виборення собі в „Христових наслідників“ куска хліба й належних нам чоловічих прав.

А. ХОМА.

ЗАЛІЩУК КОНСТАНТИН,
був. дяк і дґ. в Чорнокінцях Вел.

ЧИ НЕ ТРАҐЕДІЯ?

(Конець).

Після повороту сеї, нібито делеґації від Преосвященного зі Станиславова розійшлася в селі поголоска, що о. Ольшанський дістав з Консисторії припорученя, забороняюче переслідувати дяків та що він ввиду сего мав казати, що буде старатись о перенесення до иншої парохії, а то тим більше, що зі мною разом бути не може й не хоче.

В межичасі найповажнійші громадяне села висилають до Еписк. Ординаряту в Станиславові з численними підписами меморіял в користь моєї справи, але й се до зліквідування спору з боку Ординар. не причинилось...

Серед такого напруження перейшли й Великодні Свята. Нараз коло Томиної Неділі зявився в селі дяк в особі п. Михайла Бернатовича, який мимо сего, що в Чорнокінцях Великих доходи дяка є дуже мізерні та що наразі нема навіть відповідного приміщення для него, зломив дяківський фронт і подоптав солідарність та обняв по мені посаду дяка. В сей спосіб п. Бернатович мою позицію ослабив, а скріпив того, проти кого я боровся.

Після сего всего, то є на 11. мая 1926 р. їду я ще раз до Преосвященного до Станиславова з просьбою якнайскоршого зліквідування сеї справи. Преосвященний сказав мені на се, що вкоротці вишле на місце комісію, яка справу як слід розслідить і покищо передав мені до о. Ольшанського припорученнє, яке м. и. звучало: „Стримую рішеннє о. Пароха аж до дальшого розслідження Епископського Ординаряту (Підпис).“

В виду такого стану річи о. Ольшанський кличе до себе тих людий, яких посилав в делеґації до Станиславова та посилає їх знова до Преосвященного.

Після свойого повороту зі Станиславова пустили вони по селу поголоску, що Преосвященний казав мене з дяківства викинути, а нового дяка, себто п. Бернатовича туди впровадити.

На 23. мая 1926 р. о 6 годині рано зібралась коло дяківки товпа осібняків, узброєна в буки та заявила мені, що прийшла мене силою викинути з дяківки. Таке становище підюдженої товпи викликало великий переляк в моїй родині: жінка зі страху дрожала й мліла а діти плакали й хто знає до чого би було прийшло, якби аж не інтервенція державної поліції.

Отже тепер скажіть Впп. Товариші-Дяки, чи то, що нині стрінуло мене не може стрінути завтра котрого иншого з нас!? Чи нам ввиду сего дальше сидіти з заложеними руками та гнути спину перед нашими противниками й чекати аж чийогось милосердя? Чи Ви не знаєте про те, що ми неначе наївні діти вже сотки літ чекаємо на ріжні милосердя, яких будьте певні й ніколи не діждемось?! Впрочім нам не треба того, щоб над нашою нуждою лише хтось милосердився, бо се ще не вистарчає... Нам треба за всяку ціну перше здобути собі належні права та вміти з них користати, бо лише се, а не якісь там милосердя чи ласки забезпечують нам нашу екзистенцію.

Писано в Чорнокінцях Великих,
дня 27. мая 1926 р.

Ювилей проф. Михайла С. Грушевського.

Дня 3. жовтня 1926 р. в актовій салі Київського Інституту Народної Освіти відбувся святочний ювілей 40 літньої наукової праці найбільшого нашого історика й вченого професора **М. С. Грушевського.** В святі брали участь представники радянських, професійних та громадянських орґанізацій як Київа, так і центру. Ювілята витали представники львівського наукового товариства імени Шевченка та литовського університету, що прибули на ювілей а також представники инших культурних орґанізацій Професор Грушевський у відповідь на привіти сказав: „Сьогоднішне свято є маніфестацією української культури та науки що переможно розвиваються на території Української Радянської Республіки. Невважаючи на всі перешкоди, що їх за часів царату зазнавала українська наука від її ворогів, вона нині невпинно розвивається. Наші вчені повинні здійснити клич: „лицем до села“, проголошене партією, а взяти за основу революційні досліди останніх років в галузі науки“.

Складайте добровільні датки на фонд своєї незалежної преси, щоб она як слід могла розвинути свою діяльність!

Вражіння з побуту на Великій Україні.

Наша редакція звернулася до проф. Студинського по його повороті з Вел. України з просьбою — на сторінках нашої ґазети поділитися своїми вражіннями з побуту на Вел. Україні Проф. Студинський зволив нашій просьбі і отсе подаємо першу частину Його вражінь.

Редакція.

Передаю Вам декілька вражінь з мого побуту на Україні. Почну ще від ювилею Мих. Грушевського. Його сьвяткування не покінчилося в одному дні, дня 3. Х. у Київі. Дня 10. жовтня уладив нове свято місцевий комітет Київської Академії Наук. Промовляли проф. Гермайзе, Олена Пчілка і студенти, а відповідав Ювилят. На святі було багато українського студентства.

Тогож дня обходило Наукове Т-во в Харкові ювилей Мих. Грушевського. Академик Багалій говорив про „Історію України“ Ювилята, проф. Ковалевський про етноґрафічний елемент творчости М. Грушевського, а проф. Плевако про йогож „Історію української літератури“. На свято запрошено також мене. Я говорив про значіння Ювилята для української культури в Галичині. Мене запрошено до президії, а за промову не то що нагороджено оплесками, але й пошановано повстанням з місць. Свято відбувалося при участи около 300 осіб в салі Леніна в давнім університеті, а нинішнім Інституті Народньої Освіти, якого ректором є Галичанин Гаврилів.

Окрім цього вже пошанували або мають пошанувати в найближчому часі Ювилята наукові круги Одеси, Катеринослава і Камінця Подільського.

Завважу, що на ювилей у Київі наспіло около 800 привітних листів від наукових інституцій і поодининоких осіб, а число їх з дня на день збільшується. Окрім галицьких адрес, прислано прислано, привітні письма з Буковини, Атстрії, Чех, Франції, Анґлії, Америки, Та багато побажань з усіх Радянських Союзних Республик.

Життя господарське на Україні розвивається незвичайно бистро. Коли возьмемо під увагу що в рр. 1921 — 2 лютував у Радянській Республиці страшний голод, де люди їли не тільки падлину, котів, псів, коней, але й живих людей, головно дітей, то просто не хочется вірити, що протягом чотирох літ могли зайти такі величезні зміни. Селяне управляють поля моторовими плугами, які достарчає уряд. Плянтації бураків ведуть на рахунок уряду кооперативи, а всі цукроварні находяться в руках уряду. В Київі і Харкові величезний рух по вулицях. Трамваї ходять правильно, сотки візників звивається по вулицях, явилися автобуси. Не видно багато автомобілів, бо уряд забороняв заграничний імпорт. Склепи з поживою дивують своїм багатством. Вони в руках кооператив, трестів, або й приватних людей. На кождій вулиці менші або більші ресторани, чимало з них так елеґантних і з такими присмаками, що вони нагадують давні предвоєнні часи.

На великій більшости склепів, банків та товариств українські написи. По урядах, трамваях, вулицях, словом всюди чути українську мову. У виставових вікнах портрети, або бюсти Леніна, Шевченка, Франка.

Життя поки що дороге. Обід від 40 копійок до 1 карбованця. Валюта висока, бо один карбованець рівняється вартости пів додяра. Платні урядовців не високі. Багато заробляють спеціялісти і кваліфіковані робітники. Коли західно европейські держави задихаються у свойому економічному життю, хоча користуються закордонними позичками, Радянські Республики нестримно розвиваються без позичок, а не мине кілька літ як ціле економічне життя дорівняє передвоєнному. стаеться це завдяки природим багатсвам України, доступові до моря і ощадности урядових кругів. Урядовці високих ранґ не розбиваються автами чи повозами, як президенти львівського маґістрату, а ходять пішотою або їздять трамваями і тілки при урядових вступах користуються автомобілями.

Організаційне життє.

Лютовиський і Жукотинський деканати.

Протокол Збору Дяків лютовиського й жукотинського деканатів, що відбувся дня 8. цвітня 1926 р. в Лютовиськах в домі читальні „Просвіти“.

Збір відкрив Вп. Петро Пшанецький, дяк і дґ. в Скородному й зясував тяжке матеріяльне положеннє дяків та справу приділу ерекц. ґрунтів дякам.

Предсідником Збору вибрано Вп. Петра Пшанецького, а секретарем Всч. о. Михайла Паславського, пароха в Лютовиськах.

Вп. Василь Кочан піддав під голосуваннє справу підпису й висилки резолюцій про приділ дякам ерекц. ґрунтів, що всіма одноголосно ухвалено й підписано та припоручено делеґатам негайно вислати їх до дотичних інстанцій.

Впп. Петро Пшанецький і Василь Кочан порушували справу впису в члени до Т-ва „Вз. Пом. Дяків“ в Перемишли і точного сплачування членських вкладок по 6 зол. річно і по 1 зол. вписового.

Вп. Іван Муха взиває, щоб на слідуючий Конґрес Дяків в Перемишли висилати не одного відпоручника-дяка з цілого деканату, але хотяй найменше по 5—6 дяків*). Після сего вибрано й припоручено оцим Впп. Дякам обовязково явитись на слідуючому Конґресі: 1) Іван Муха, дяк в Затварниці, 2) Григорій Сеньків, дяк в Волосатому, 3) Семко Сатур, дяк в Берегах Гор., 4) Михайло Паращак, дяк в Мшанці, 5) Стефан Петренька, дяк в Творильному.

Вп. Іван Муха візвав при кінці всіх присутних до живійшої орґанізаційної праці й до послуху своїм провідникам на орґанізаційному ґрунті.

По відспіванню молитви: „Достойно єсть...“ протокол підписано й збір закрито.

Предсідник:	Писар;
ПШАНЕЦЬКИЙ П., дяк і дґ. в Скородному.	о. ПАСЛАВСЬКИЙ М., парох в Лютовиськах.
МУХА ІВАН, дяк і голова О. К. Д. в Затварниці.	ЦЮПА ЙОСАФАТ, дяк і дяк. орґ. жукотин. декан.

Примітка Редакції: *) З причини тяжкого матеріяльного положення дяків булоб вскавано, щоб з далеких і малих деканатів висилати лиш по **одному,** а з більших по **двох** делеґатів на Епархіяльні Конґреси Дяків і щоб на подорож таких делеґатів складали всі дяки деканату відповідну квоту, бо, щоб делеґати їхали на власний кошт, то булоб несправедливо, а надто їх не може до сего ніхто примушувати. З поблизьких деканатів, з яких кошта подорожі є невеликі повинно якнайбільше делеґатів брати участь в такому Конґресі.

На Вп. Йосафата Цюпу, як на енерґічного орґанізатора жукотинського деканату накладається орґанізаційний обовязок постаратись о те, щоб всі дяки Його деканату як в найкоротшому часі стали предплатниками свойого незалежного орґану „Голосу Дяків“.

Горлицький деканат.

Протокол Збору Дяків горлицького деканату, який відбувся дня 13. мая 1926 р. в Гладишові, в домі місцевого дяка Вп. Якова Вислоцького.

На зборі явились слідуючі Впп. Дяки: Яків Вислоцький з Гладишова, Михайло Ференц з Висової, Дионізій Дитко з Новиці, Василь Бубнак з Розділя, Теодор Крилівський з Ліщини, Микола Сандович з Ждині, Іван Стрілецький з Регетова, Іван Шопа з Волвця, Павло Журав з Прислопа, Петро Бибель з Кривої та Онуфрій Вандзіляк з Ганчової.

Як делеґат Т-ва „В. П. Д.“ в Перемишли явився на зборі Вп. Михайло Фецина, дяк в Мисцовій, а як гість з дуклянського деканату прибув Вп. Вінько Лука, дяк з Чорного.

Збір зачався Службою Божою, яку відправив Всч. о. Олександер Стиранка, парох в Гладишові на інтенцію поліпшення дяківської долі.

Збір відкрив Вп. Василь Бубняк, дяк в Розділю. Предсідником збору вибрано Всч. о. Олександра Стиранку, його заступником Вп. Василя Бубняка а писарем Вп. Михайла Ференця, дяка в Висовій.

Касового звіту з послідного збору не відчитано по причині відсутности Вп. Льва Кобанія, бувшого дяка в Маластові, який обняв тепер посаду дяка в Лосю, деканаті Мушина.

Вп. Михайло Фецина як делеґат Вид. Т-ва „В. П. Д.“ здав звіт з Загального Збору Дяків перем. дієцезії та пояснив справу вивінування дяків ерекц. землею. Здав звіт про старий фонд Т-ва „В. П. Д.“ в Перемишли, який в наслідок девалюації зник, про обовязок приналежности до орґанізації дяків, про безумовний вибір делеґата кождого деканату на слідуючий звичайний Збір Дяків в Перемишли та про вислід дяківської депутації до ґенерального вікарого в справі затвердження Службової Прагматики Дяків та вивінування їх ерекц. землею.

Вп. Василь Бубняк вносить, щоб на основі розпор. Р. Еписк. Ординар. в Перемишли арт. ч. 90 віднестися до Деканального Уряду, щоби справа вивінування дяків ерекц. землею була на найблизшім соборчику унормована, який відбудеться в червни с. р. в Висовій; внесок сей принято одноголосно.

Вп. Теодор Крилівський просить, щоб нинішний збір вставився за ним перед Деканальним Урядом і Еписк. Консисторією, бо його по 42-ох літах бездоганної дяківської служби без подання якої будь причини і без виповідження усунено зі служби.

Збір приняв і ухвалив одноголосно такі резолюції:

1) Збір домагається рішучо негайного унормовання службового відношення дяка до даних чинників через виданнє й затвердженнє Служб. Праґматики Дяків.

2) Збір домагається, щоб вивінуваннє дяків ерекц. ґрунтом наступило в кождій парохії без огляду на те, скільки ґрунту призначено оо. парохам, бо священники з лихих парохій мають спромогу перенестися на инші красші парохії, підчас коли много дяків з ріжних причин сего зробити не може.

3) Збір домагається, щоб в кождій Еписк. Консисторії був сталий референт для дяківських справ.

4) Збір домагається признання дякам одної третої части доходів за церковні треби як також унормування сталої місячної платні.

5) Збір констатує, що розпорядок Еписноп. Ординаряту ч. 90 про тимчасове наділеннє дяків ерекц. землею оставляє ще дуже богато до бажання, бо м. и. робить наділеннє дяків ерекц. землею залежними від скільности ґрунту, яку посідає парох.

6) Збір просить Всесв. Еписноп. Ордин. о ласкаве звернення уваги підчиненим собі оо. парохам чи завід. парохій, щоб они не змушували дяків до виконування обовязків паламаря, бо се понижує повагу дяківського стану й осмішує наш обряд.

7) Щоб всім неіспитованим дякам дати змогу зложення іспитів просить Збір о установленнє еґзамінаційної комісії в кождому деканаті на протяг стисло означеного часу по оголошенню Службової Праґматики для Дяків.

8) Збір домагається, щоб до Дяківського Інституту в Перемишли принимано лише таких кандидатів, що покінчили бодай 3 виділову клясу.

9) Михайло Ференц, дяк в Висовій вносить, щоб кождий дяк без ріжниці, іспитований чи не іспитований обовязково належав до Т-ва „В. П. Д.“ в Перемишли та був безумовно передплатником свойого станового часопису „Голос Дяків“, що збір одноголосно ухвалив й приняв до відома.

При сій нагоді вписались в члени Т-ва „В. П. Д.“ в Перемишли слідуючі Дяки: 1) Василь Бубняк в Розділю, Михайло Ференц в Висовій, 3) Шопа Іван в Волвці, 4) Бибель Петро в Кривій, 5) Микола Сандович в Ждині, 6) Дионізій Дитко в Новиці, 7) Павло Журав в Прислопі, 8) Теодор Крилівський в Ліщинах, 9) Вислоцький Яків в Гладишові, 10) Іван Стрілецький в Реґетові, та 11) Онуфрій Вандзіляк в Ганчовій.

До Виділу Дек. Ком. Дяків вибрано: Вп. Василя Бубяка, предсідником, Вп. Дионізія Дитка, містопредсідником, Вп. Михайла Ференца, писарем і скарбником, Вп. Миколу Сандовича, членом а Впп. Павла Журава і Петра Бибеля їх заступниками.

Делеґатом на Загальний Збір Дяків до Перемишля і орґанізатором вибрано одноголосно Вп. Михайла Ференца.

На сему Збір замкнено й протокол підписано.

Гладишів, дня 13. мая 1926.

Предсідник:	Писар:
о. О. СТИРАНКА, парох в Гладишові.	МИХАЙЛО ФЕРЕНЦ, дяк, дґ. і орґ. в Висовій.

Кудринецький деканат.

Дня 11. мая 1926 р. відбувся Збір Дяків кудринецького деканату. На Збір прибуло 20 свідомих дяків. Збір відкрив голова О. К. дяк і дяк. делеґ Тихон Яремків зі Сковятина. Предсідником Збору вибрано Вп. Тихона Яремкова а писарем Вп. Дмитра Михайловського, дяка з Юріямполя.

Вп. Предсідник забрав голос і своєю промовою загрів зібраних до виконування Епископських розпорядків, що відносяться до дяків, до щирої орґанізаційної праці та до рішучої борби за красшу долю дяків. Також заохочував зібраних, взятися до самоосвіти, щоб в сей спосіб стати скорше в ряди культурних робітників нашого народа, що колись майбутня історія України дякам сего певно не забуде. Вп. Шалацький, дяк і ух. з Борщева, який не є лише взірцевим дяком, але й таким самим робітником на народній ниві, загрів присутних до освітної праці над собою, бо дяки тоді не лише зуміють поправити свою долю, але також і долю свойого народа.

Вп. Ізидор Рудан, дяк з Кривча й скарбник „Дяк. Орґ. Ком.“ загрів присутних до зложення по кілька зол. на орґ. фонд, бо булоби добре мати запас в касі, щоби в разі потреби більшої готівки на якусь не предвиджену наглу справу, не посилати післанців в деканат на жебранину. Вп. Йосиф Градковський, дяк і дяк. орґ. з Залуча вносить, щоби наші дяки перестали вже раз фабрикувати таких дяків, з котрих ані церков, ані народ не має жадної користи. Кандидатів, охочих і способних до дяківського звання повинно відсилати до спеціяльних дяківських шкіл. Зборові заімпонував своєю присутністю, енерґією й охотою до орґаніз. праці старенький дяк, ветер. Вп. Іван Віщун з Худиковець, який має вже понад 50 літ дяківської служби й в якого честь незадово відсвяткується 50-літний ювілей дяківської служби, про що в свойому часі в нашому орґані оголоситься.

Предсідник:	Писар:
ТИХОН ЯРЕМКІВ, дяк. дґ. і гол. О.К.Д.	ДМИТРО МІХАЛОВСЬКИЙ, дяк в Юріямполі.

Зі світа.

Радянський Союз. Спір, який тревав до недавна в комуністичній партії, вже зліквідовано.

Німеччина заряджує на днях великі маневри своєї фльоти на Балтійському Морю, бо хоче в сей спосіб відповісти французькій фльоті що вибирається на відвідини до Польщі.

Англія. Тут відбувся недавно зїзд Партії Праці, на якому ухвалено удержавлення всіх копалень і признання та подив страйкуючим робітникам.

Франція дуже вдоволена з французько-німецького зближення, яке наступило в Тhоіту.

Чехословаччина бачучи, що Німеччина з кождим днем зростає в силу та що жити з нею на воєнній стопі не дуже безпечно, рішила допустити на свої міністерські крісла двох Німців, з чого французи, націоналісти дуже не вдоволені.

Китай. Від 1916 р. тревав тут безнастанна революція, яку при помочи підкуплених китайських ґенералів викликала й піддержує для своєї користи заграниця, головно Японія, Америка, Анґлія й Франція. Недавно підчас здобуття міста Вучанґ втопило ся там около 10 тисячий цивільних осіб.

Польща. Недавно напали на польського посла Здзєховського офіцери в його помешканню та сильно його побили за те, що він голосував проти підвищення платні офіцерам. Прихильники Здзєховського побили за те, посла Оконя. Доріжня в Польщі почала рости а заграницяпозичик не хоче дати, бо не має до польської господарки довіря.

На полі поширення української культури зроблено багато. Українські державне видавництво дістає від держави дотацію у висоті чотирнадцятих міліонів карбованців (сім міліонів долярів) а всеж і та допомога за мала. Порівнаймо наше Наукове Т-во ім. Шевченка, Просвіту або УПТ., що не дістають ніяких підмог, то підсумок легкий до засуваня.

Всеукраїнська Академія Наук веде широку роботу головно з часу, як проф. Мух. Грушевський вернув на Україну. Його секція і злучених з нею 14 установ працюють чи не найкраще. При ній образується 14 аспірантів на університетські катедри. Йде праця над зложенням словника, у яку багато труду вкладають акад. Тимченко і Кримський. При академії працює поверх півтори сотки штатних і нештатних співробітників. Буджет академії наразі не великий (около пів міліона карбованців), але є надія на кращі умови.

Великою гордістю Київа і Харкова є їх державні, українські театри. Я був у Київі на виставі „Аїди“ в українській опері і в драматичнім театрі ім. Франка на виставі „Вія“. Переклад „Аїди“ пера Черняхівської взірцевий, артистки і артисти Захарова, Сплавська, Моссін і Шумський чарували голосами і грою. Досі перекладено 30 опер. Хори ведені дуже складно. Орхестра складається із 60 осіб.

В театрі Франка нові течії. Ціла сцена живе. На сцені і поза сценою, між публикою грають артисти і співають. Побіч вистави штуки мемо на сцені інтермедію. Новий світ; багато натяків і дотепів на тему сучасного життя.

Театр „Березіль“ під управою Леся Курбаса перенісся до Харкова. Його вистави мали почались щойно дня 16 ц. м. коли я вже з Харкова виїхав; має бути незвичайно оріґінальний.

У кінах виключно українські написи, через що кіно стало великим пропаґатором українства.

Школи по всій Україні українські з виїмком шкіл для національних меншостей, ведених в мовах еврейській, російській і польській. Всі давнійші університети, а нині Інститути Народньої Освіти ведені в українській мові, тільки на деяких катедрах викладають давні професори Росіяне в російській мові, бо вони ще не знають, на яку їм ногу ступити.

(Кінець буде). „Новий Час“

Всячина.

Нове скло. Американський інженір Андерзен в Шікаґо винайшов скло, якого не перебиває куля. На військовій стрільниці роблено проби з плитою півтора центиметра грубою, зробленою з того скла. За плитою станув Андерзен а перед нею уставлено кількох вояків, що стріляли до неї з крісів. Кулі відскакували від плити на бік, не лишаючи на ній ніяких слідів.

Пересторога для легковірних. Якісь два обманці, мабуть зі Львова дістались до Глібович пов. Бібрка, де лежав хорий місцевий господар Іван Гірний. Дурисвіти зайшли до його хати й сказали, що вилічать його до шістьох годин і то безплатно, бо вони знаються на хоробах ліпше, як вчені доктори. Казали дати собі кілька ґузиків, які завинули в хустину і прибили 11 голками до стіни, причім вимахували руками й говорили якісь таємні слова. Опісля сказали, що до цілковитого виличення потрібують пять банкнотів — по 20, 10, 5, 2, і 1 долярів — разом 38 долярів. Хорий не мав таких гроший, але його жінка побігла в село і позичила 5 банкнотів. Тоді дурисвіти намочили рушник, завинули в него доляри і приложили як оклад на голову хорому. Потім казали дати собі молитвенник і стали відмовляти молитви, виляли воду з фляшинки на чотири сторони світа, робили з рушником якісь штучки і вкінци веліли винести його на під, щоби висох і щоб аж по 6 годинах винято з него доляри після чого хорий буде здоровий. За ту лікарську роботу не хотіли нічого брати, казали тільки жінці хорого відвести себе аж до сільської границі. По шістьох годинах жінка побігла на під по рушник, але замість долярів знайшла в нім пять карток видертих з того молитвенника, що вони підчас вороження молились. Аж тепер зміркувала, що впала жертвою ошуканства якихсь дурисвітів, бо і доляри пропали і чоловік був дальше хорий. Справою, яка пригадує подібне обманство, що сталося перед кількома роками в Підсоснові тогож повіту занялася поліція.

Страшна подія. В селі Александрівці білгорайського повіту захорувала в дворі корова. Корову люде дорізали, а мясо зїли. Щось в тиждень захоріло знов чотири корови, і так як та перша не могли рушати задними ногами. Тим разом спроваджено ветеринара і він ствердив в хорих коров скаженину. Рівночасно захоріло 30 людей на скаженину; були це ті, що зїли мясо з закаженої корови, а також ті що доптали босими ногами по заслиненій ві піною землі. З тих заражених скажениною людей 10 є в шпиталі в Люблині, а 20 инших лічиться на місци. Будуть вони мати добру науку раз на все, щоб не їсти мяса з хорої худоби.

Данія а ми. В Данії що третій мешканець має часопис. Данія, що числить 3 міліони 700 тисяч мешканців, має 320 щоденників, які виходять в накладі поверх міліона примірників. Крім того, в Данії виходить 750 місячників, тижневників і т. п. не рахуючи гумористичних часописів і вістників мод. Чи ми дорівнаємо коли Данцян? Тут повинні в першій мірі дяки на селі дати добрий приклад нашим селянам пренумератою свойого станового часопису.

Програв 50 тисяч золотих у карти. Один урядник з Великопольщі дістав у спадчині 50 тисяч золотих. Узяв ці гроші в банку в Познані та пішов до ресторану, де зустрінув трьох обманців, які втягнули його до гри „в три карти". Протягом кількох годин програв усю спадщину.

Новинки.

Польські ксьондзи на Україні. В Коростені судили 13 польських ксьондзів за державну зраду і шпіонажу в користь Польщі, Одного обжалованого засуджено на кару смерти, инших на кількалітню тюрму.

Пятна на сонці. Від часу до часу зауважають астрономи пятна на сонці, які повстають наслідком забурень сонішної атмосфери. В останніх днях повідомляє краківська обсерваторія, що тамошні астрономи зауважили на сонці два пятна великих розмірів, одно довге на 60.000 км. а друге 40.000. Сподіються, що ці пятна можуть викликати значні маґнетичні забурення у всесвітному просторі.

Римський папа і спадок. Якийсь дуже далекий свояк римського папи Роберто записав цілий свій маєток в сумі 454 міліони лірів папі Пійові XI. Тому але, що тестамент не був формально списаний суд його уневажнив і сей спадок признав чотирох найблизшим своякам Роберта.

Стрільба без гуку. Одному з маловідомих досі берлінських техніків, Германови Пліхт, вдалося сконструувати стрільбу, яка стріляє без гуку. Стріл, що походить з тої стрільби, пробиває з віддалі 1500 метрів грубу панцирну плиту. Тому, що в Німеччині ніхто не купив того патенту, винахідник продав його за границю.

Тому, що лише дуже мала частина дяків зложила датки на кошта подорожі II. Дяківської Делеґації до Варшави, до чого в великій мірі причинилась робота „Дяківських Відомостий", вислід голосування на членів Делеґації буде поданий щойно в одному зі слідуючих чисел.

Суп (орел) пожер хлопця. В однім селі в полудневій Америці сталася небувала подія. Люди були заняті в поли, а на межі бавився хлопчик. Нагло злетів з недалекої скали великий суп і вхопивши хлопця в кігті, поніс його в гору. Люди пустилися за хлопцем і по кількох днях найшли на високій скалі гніздо супа. З хлопця лишилися тільки кістки й останки одежі.

Убійство шкільного куратора Собінського.

У вівторок 19. X. 1926 р. вбито у Львові на улиці шкільного куратора Собінського. Около 7. год. веч. вертав куратор з жінкою до дому. За ними, як доносять газети, йшло крок в крок двох молодих людий, які цілу дорогу мовчали. На Короліській улиці один з них з віддалення двох кроків стрілив з заду в голову Собінському. Куля попала в мозок, куратор впав на землю й в кількох хвилинах помер. Справники убійства щезли в вечірній темноті. Польскі газети доносять, що се пімста Українців за українські школи.

ТИХОН ЯРЕМКІВ, дяк.

Сон.

(Продовження).

Я, учувши оці слова,
Зняв капелюх з голови,
Перехрестивсь і побачив
Купу диму з за гори,
Що снується дорогою
Прямісінько на мене,
А в тім димі видно людий,
Що їх судьба десь жене.
В тім на диво я ще взрів,
Страшенну потвору
Й мало з страху не зімлів,
Хоть не стратив гумору:
Ніби чорт, ніби птах,
Бо не їде, лиш летить
Ще й з нагайкою в руках.
З пащі його вибухає
Дуже чорний, густий дим,
Що ним крие свою жертву,
І від світа і людий.
А своєю нагайкою
Він ще тяжко побива
Кождого, що увільнитись
Лиш від него забажа.
Коли похід наблизився
Вчув я голос розпуки:
„Боже! За що допускаєш
На нас такі муки?"
В тійже хвили він сердега
Сильний удар получив
І з словами: „діти мої!..."
На землю ся повалив...
Тепер над ним ся потвора
Сильно засичала
Й посипала з пащі вогнем,
Якби люта змия.
Мені стало жаль бідняги
І я з жалю закричав:
„Люде! бідаків сих ратувать,
Що їх доля лукава,
В свої обійми скувала
Й гонить десь світами
Та тяжко — тяжко побива".
На мій крик все зірвалось
Й почало ся приглядать,
Але нікому й не снилось
Йти бідаків ратувать.
Я з розпуки ще раз крикнув:
„Таж ви люде, не кати!
Чом не йдете ратувати?
Таже се наші є брати!"
Тим часом ся потвора,
Дальше людий пігнала,
Я заплакав і дивлюся,
Якась постать: чвала чвала.
Я приглянувсь її близше,
А се якийсь монах йде,
Змучений, голоден
И в руках „вервицю" несе.
Як зблизився він до мене
Та мене поздоровив,
То я зараз встав і йому
Чемненько ся відклонив.

(Конець в слідуючому числі).

Цінне признання „Голосови Дяків".

На днях дістала наша Редакція від одного, з наших Впп. Ветеранів листа, який з огляду на його цінний зміст, отут частинно поміщуємо:

Велеснів, дня 20. жовтня 1926.

Високоповажаний Пане Редактор!

На першому місці мушу Вам зложити мою щиру подяку й признання за Вашу велику працю. Ваш чесний провід і визначну поміч для дяківської справи. Ваші труди нехай Вам Бог нагородить сторицею а Ви, щоб ще многі літа прожили для нашого добра, яким під теперішну пору є наш дорогий і любий часопис „Голос Дяків". Ніхто инший як лише він пробудив нас з твердого сну, скріпив і підбадьорив нас на дусі та показав нам ясний шлях до красшого завтра.

. . . .

При сій нагоді хочу зробити нашим байдужним дякам даруночок, яким є нинішна моя праця, що посилаю Вам в сему листі до друку.

Тішусь дуже, що я, як 60-літний старець можу ще бодай сим прислужитись нашій дяківській справі, бо кождий чоловік, має Богом даний обовязок не лише супроти себе самого, але також і супроти других (*„Люби ближнього свого, як себе самого"*).

. . . .

Боже благослови Ваш труд і наш дорогий часопис **„Голос Дяків"**.

Здоровлю Вас Впов. Пане Редактор дуже щиро й остаю з великою пошаною для Вас.

Терлецький Віктор
дяк в Велесневі.

Наша Редакція складає оцею дорогою Вельмишановному Авторові повисшого листа за Його цінні признання для нашого органу найщирійші подяки та бажає Йому в імени всіх Впп. наших Пренумераторів-Дяків дуже богато черствого здоровля та ще довго-довго працювати разом з нами для загального добра дяківської справи.

На поміч безробітним.

З наступаючою зимою після покінчення пільних робіт стає перед українським сільським і міським робітником марево безробіття і голодової нужди. Польська держава не журиться ним, міські робітничі орґанізації є в руках польських націоналістичних соціялістів, які часто дбають більше про те щоби перед українським безробітним заперти дорогу в місто.

Польське робітництво має свої сильні професійні орґанізації, польський робітник дістає на випадок безробіття підогу від держави. Але український робітник зданий на волю судьби. Така сама доля безробітних умових працівників.

Тисячі українського безробітного пролетаріяту, як є готові до фізичної чи умової праці, не бажають ніяких жертв, не витягають як прошаки рук, але домагаються для себе праці. Коли українське громадянство не хоче допустити до вимирання народу, то мусить помогти українським безробітним у здобутті праці, мусить стати до боротьби за отворення ринків праці для українського безробітного населення. В першу чергу мусить подбати про те, щоби потрібну громадянству працю виконували українські робітники.

Безплатне Бюро Посередництва Праці. яке повстало при „Союзі Селянських Спілок" у Львові, Ринок 10/II., взяло на себе завдання посередничити в здобутті праці українським робітникам та влекшити установам у підшукуванні вільних кваліфікованих і некваліфікованих працюючих рук. Бюро зверталося вже окремими письмами і загально через усі українські пресові орґани до українського громадянства, щоби воно йому помогло у виконанні цього завдання. Але цю дуже конечну працю принято рівнодушно.

Вогато установ і приватних людей, не зважаючи на тяжкі умови життя безробітних, дуже часто принимають на працю або чужих людей, або тих, яким всетаки лекше дістати працю; дуже часто принимають уже матеріяльно забезпечених.

Цю справу ще раз піддаємо під розвугу громадянству і закликаємо його до більшої уваги для українського безробітного.

Безпл. Бюро Посередництва Праці
при „Союзі Селянських Спілок" —
Львів, Ринок 10. II. пов.

Християнсьа Рубрика

Продовжене *поіменного спису тих Впр. ОО. Парохів, які вже передали своїм дякам в тимчасове посідання й ужиткування певну скількість ерекц. ґрунту:* (Продовження).

Впр. о. Ґоянюк Микола парох в Залучу н/Пр. 2 морґ.
„ „ Проскурницький І. „ „ Новосілках Я. 2. „
„ „ Левицький О. „ „ Винограді Л. $1\frac{1}{2}$ „
„ „ Детянчик І. дек. і парох дяк. в Скопові $1\frac{1}{2}$ „
„ „ Хиляк Н. парох в Хирині . . . . 1 „
„ „ Сембратович Антін, парох в Бахові 1 „

(Дальше буде).

Присилайте задатки на ДЯКІВСЬКИЙ КАЛЕНДАР на 1927 р. та зітріть в сей спосіб сором, який Ви нанесли дяківському станови своєю байдужністю до ШЕМАТИЗМУ ДЯКІВ на 1926 р!

Терлецький Віктор, дяк в Велесневі.

Мої думи.

І день іде і ніч іде і все ся минає, так Тарас Шевченко нас всіх научає. І тепер також то саме ще ся повтаряє, лиш на жаль ще не кождий то все розбирає. Ті думки — кожда одиниця думає собі: „є — го дурниця!“ Сим я журусь і сам з собою, не маю ніколи спокою. Чи то в день, чи в ночи, насувається мені сей образ перед очи. Раз в задумі я так далеко ся забув, що на хвилинку аж заснув. Нараз в нічній темряві я пробудився й зараз до вікна подивився. І щож я побачив? Ранну зорю що нас потішає в нещастю і горю. Вона нас блеском своїм витає й заразом нам схід сонця заповідає. От і любе сонце вже усміхаєсь і своїми лучами з нами витаєсь і каже: Щасть Боже, мої діти! як ще довго, хочете в тій неволи жити? Щож нам відповісти на ті слова? Подумайте! — на то в кождого розум і воля. Котрий з вас до того привіту сонця ся почуває хайся завчасу спамятає.

* * *

При тій розмові сонця хмара надлітає й наше любе ясне сонце туй туй закриває. З видом блискавиці гриміти зачинає й щораз то близше буря до нас ся зближає. Стало темно — так як в ночи, а вихор віє і засипає нам піском очи. Грім за громом сульно ударяє й град з дощем уже надтягає, а кождий утікає, куди тільки може, крєститься й просить: „Ратуй мене Боже!“

* * *

Любі Братя! — не всі — лиш одиниці! Чи знаєте Ви загадку „Ранної Зірниці“? що нас потішає и нищить горе, переходить всі краї а також і море. Та зірка то наша часопись дорога, котра боронить нас від лютого врага. Кождий з Вас, то добре знає, як про свій жаль, що в серци має. Щоби можна красше жити й свойого духа до борби скріпити. Мусим мати нашу **часопись Зорю**, що потішає нас в нашому горю. Любім її, як батька, що з подорожи вертає й своїм дітям про все вповідає; Де був, що чув і чим трудився, що так щасливо домів добився. Та **часопись** спішить під вашу стріху, а ви читаєте й маєте потіху. Часопись Вас любить, іїде в Вашу хату, хотяй за так скромну її предплату, Сонця лучі Вам приносить і всіх Вас чемненько просить: „Любий брате! не цурайся мною, бо я хочу пробувать з Тобою. Щиро буду Тобі помагати, скілько лиш сили будуть вистарчати. На фонд преси також посилайте й кілько зможете тільки дайте. **„Голос Дяків“** хоче працювати, але до праці треба й гроші мати. До праці потрібна також поміч й сила й тої одиниці, що ся не збудила“

* * *

Любі Братя! схаменіться й зі сну свого пробудіться! Не спати! Не дрімати! Не гнити! Світ красний хочеться жити. Товариші! кождий з Вас се добре знає, що Редакція своїх грошей для нас не має та що ми мусимо гроші дати, щоб Редакція мала змогу для нас працювати. Не один з Вас **часопис** читає, але передплату за ню не посилає. Хотяй не хочу а мушу вповісти, що такий сам хоче до „Чорної лісти“. Не один з нас каже: „А я знаю?“ а другий знов: „Я ще час маю!“ А трерий ся відзиває, що грошей на часопись не має.

* * *

Любі Братя і Сусіди! така думка наробить нам біди. Тримаймося разом, поки час, а що дамо то все для нас. Ми мусимо хмари розігнати й наш дорогий часопис захищати, бо ми без него всі так блудні, як без матери — сироти бідні. Не дай Бог! щоб зачали сильнійші громи бити, бо тоді не всі спішилиб боронити. Щоб оминути такої подїї, мусимо мати духа сили й надії. Бо, де сила, там ніхто не переможе, що допоможи нам Милостивий Боже. Щоб колись і всі народи знали, що ми разом чесно працювали. Тоді зможемося повеличати й таку прекрасну пісню заспівати:

Радуйте ся Божі люди,
Най між нами гнів не буде,
Най цвите любов все Божа,
Чиста мила, як цвіт рожа.
Бо любов прийшла з небес!
. . . .

Друкарська ошибка.

В попередному числі нашого орґану, в рубриці **„Переґрупування емеритів“** в третому рядку з долини є: począwszy od 1. października **1926**, а має бути: począwszy od 1. października **1923.**

В тімже числі в рубриці: **„Нових пренумераторів „Г. Д.“ приєднали“** є: Вп. Боднар Григорій, дяк, дяк. орґ. і упр. хору, має бути: **Вп. Боднар Онуфрій,** дяк, дяк. орґ. і управ. хору в Тлустім — 2-ох.

Европа має бути новим раєм.

Американські часописи доносять, що на основі останніх обсервацій учених, скорість струї Ґольфштрому (морська тепла струя, що пливе з полудня на північ) значно збільшилась, а саме о $1/5$ частину дотеперішної скорости. В наслідок сего — як твердять учені — клімат Европи зміниться так, що Франція й Анґлія дістануть тропікальний (горячий), а прочі держави Середної Европи дуже лагідний і милий клімат Рівієри. Вплив сей зазначиться дальше через автоматичне пересуненнє полярної границі. Отже Европа тоді під кліматичним оглядом стане новим раєм, чого дай Бог нам всім дочекати, бо до нині Европа була під кождим оглядом лише пеклом для всіх працюючих людий.

II. Ліста Учасників Великого Льосування „Голосу Дяків“

що відбудеться дня 16. падолиста 1926 р.

111) Вп. Мастикар Володимир, дяк в Потеличи. 112) Вп. Ориджук Олександер, дяк в Княжім. 113) Вп. Чикало Іван, дяк в Березовиці Вел. 114) Вп. Гаврилко Петро, дяк в Ясеневі Пільн. 115) Вп. Захарія Григорій, дяк в Попельниках, 116) Вп. Сапович Семен, дяк в Залучу н. Пр. 117) Вп. Федорців Михайло дяк в Долині к.Товм. 118) Вп. Матіїв Дмитро, дяк і ух в Тухлі. 119) Вп. Пенцак Антін, дяк в Переділниці. 120) Вп. Потоцкий Іван, дяк в Брунарах. 121) Вп. Кней Гарило, дяк і ух. в Стенятині. 122) Вп. Парубочий Іван, дяк в Вичілках. 123) Вп. Дороньчук Семен, дяк в Журавні. 124) Вп. Уличний Михайло, дяк в Луці малій. 125) Вп. Страп Андрій, дяк в Ляшках Мур.

(Дальше буде!)

Веселий куток.

Нехай знають...!

(Автентичне).

На ярмарку в Станиславові стоїть перед кіоском з печивом Кооперат. Пекарні молодий священик і подивляє величезний хліб, який зладив наш мистець пекарського кунщту п. Чухновский.

— Що Ви подивляєте отченьку? — питає його знакомий.

— Та хліб. От штука! мушу собі його купити та показати своїм парохіянам, нехай знають які в світі люди книщі печуть.

„Зиз“

Актуальні теми дяків.

Не знає...

— Товаришу, чого ви так задумались, може комбінуєте яку допись до „Голосу Дяків“?

— Та де там... Я комбіную, як би то викрутитись від задатку на дяк. календар, бо коли наша Редакція збирала задатки на шематизм, то я казав, що не даю на него нічого, бо я хочу календара, а тепер коли збирає на календар, то вже не знаю, чим маю викрутитись. в-н.

При сповіди.

В Загіречку на місиї,
Сповідавсь Микита,
І признався що в сусіда
Вкрав дві копи жита.

І сповідник про ту крадіж
Хтів як слід пізнати,
Як то крав він і Микиту
Дальше став питати.

— „Якжеж крав ти, чи відразу
Ти украв дві копи?“
— „Ні, пан-отче, я три рази
Крав но тридцять снопів!“

— Но як так — на те сповідник
Кажучи до нього:
То дві копи ти не вкрав ще
Лиш півтора всього!

— „Так, лиш півтора, пан-отче,
Микита бурмоче,
Алеж бо я решта хочу
Вкрасти цеї ночи!“

С. Калинець.

„Оправдався“

— Товаришу, як Ви оправдались перед нашими Редакціями, що Ви не пренумеруєте їх видань?

— Цілком звичайно. До Редакції „Голосу Дяків“ написав я, що пренумерую лише „Дяківські Відомости“, а до Редакції „Дяк. Від.“ написав, що читаю лише „Голос Дяків“.

в-н.

Відозва.

Впп. Дяки з Кривча, Пелнятич, Розбору Окр. Порохника, Крамарівки й Дубецка зволять негайно подати до нашої Редакції імена й назвиска своїх парохів та скількість одержаного ерекц. ґрунту від них в цїли поміщення сего в „Християнській Рубриці“.

Редакція.

„Українському Верховинцеви“

пренумераторів приєднали:

Вп. **Слижук Петро,** господар в Красноїлі — 5-тьох. Вп. **Шекерик Юра „фризів“,** господар в Красноїлі — 5-тьох. Вп. **Крамарук Василь „Васиндо“,** господар в Красноїлі — 5-тьох. Вп. **Костинюк Василь,** студ. в Красноїлі — 6-тьох. Вп. **Кіцнак Петро,** господ. в Красноїлі — 5-тьох. Вп. **Дідушко Василь,** господ, в Красноїлі — 2-ох. Вп. **Моращук Іван,** господ. в Красноїлі — 5-тьох. Вп. **Нестерук Іван,** господ. в Камянні — 10-тьох. Вп. **Василишин Микола,** господар в Жмигороді — 5-тьох. Вп. **Ільницький Михайло,** господар в Острові — 8-мох. Вп. **Будний Теодор,** господар в Стрілках — 6-тьох. Вп. **Гірняк Стефан,** господар в Вільхівци — 5-тьох.

(Дальше буде).

Словар чужих слів.

(Продовженнє).

Адоніс — у старинних Греків любимець жінок.
Адоптувати — приймати за свойого.
Адоратор — той, що вважає когось за найкрасшого.
Адресант — той, що висилає лист, або посилку.
Адресат — той, до кого висилають лист, або посилку.
Адут — 1) вибрана, або призначена карта. 2) сильний доказ.
Адюнкт — помічник в уряді.
Адютант — осаул, прибічний старшина.
Адютор — помічник.
Адютум — допомога.

(Дальше буде).

ПОЧТОВА СКРИНКА.

Вп. **Ориджук Олександер,** дяк в Княжім. 6·20 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця с. р. належиться нам ще 80 сот.

Вп. **Гаврилків Петро,** дяк в Ясеневі П. 5 зол. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця с. р. все виплачене й задаток на календар зарах.

Вп. **Шафран Микола,** дяк в Тарнавці. Часопис висилаємо Вам без перерви. Ви мабуть тому даних чисел не дістали, бо часопис йшов до почтового уряду в Монастирі, а не в Каньчузі. Не одержані числа ми Вам вислали. Чому Ви скорше не реклямували?

Вп. **Сеньків Григорій,** дяк в Волосатому. 10 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Остало було 1·35 зл. і то ми почислили на „окалічілого дяка“, що в попередному числі було подано. Пересланий нам почтов. значок на відповідь зарах. на Вашу користь.

Вп. **Львівський Іван,** дяк в Нагорянах. 7 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. До кінця с. р. належиться нам ще 25 сот. до часопису, а 3·05 зл. як задаток на календар на 1927 р.

Вп. **Федорців Михайло,** дяк в Долині к. Товмача. До кінця с. р. належиться нам ще 65 сот.

Вп. **Кашуба Михайло,** дяк в Грущі. Ваше оправдання приняли ми до відома. П. Гуровський Іван не прислав нам жадних грошей. За 1925 р. приходить нам за часопис 2·95 зл. а за шемат. 55 сот. За 1926 р. за часопис 6·80 зл. а на календар на 1927 р. 3.05 зл. Разом 13 зл. 35 сот.

Вп. **Потоцький Іван,** дяк в Брунарах. Квоту, про яку згадуєте на відтинку послідного грошев. переказу, отримали. До кінця с. р. вже все виплачено. На 1927 р. остало ще 15 сот

Вп. **Шафран Микола,** дяк в Тарнавці. 6 зл. отримали. За 1925 р. належиться нам ще 1·80 зл. а за 1926 р. 80 сот. — разом 2·60 зл,

Вп. **Кней Гаврило,** дяк. і ух. в Стенятині 1·70 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам ще 45 сот. до шемат. а за 1926 р. — 60 сот. за 7 і 9. чч. і 1·05 зл. до календаря на 1927 р. — разом 2·10 зл.

Впп. **Рекрут Константин,** дяк в Товстенькому і **Парубочий Іван,** б. дяк в Вичілках. Згадані чч. „Голосу Дяків“ просимо нам негайно вислати й подати, чи належитість вислати Вам готівкою, чи перенести на Ваш рах.

Вп. **Парубочий Іван, дяк в Вичілках.** 4 зл. отримали з чого 2 зл. зарах. на подорож II. Делеґації до Варшави, 1·05 зл, як задаток на календар на 1927 р. а 95 сот. як

Чи не сором тим, що залягають передплатою й припинюють через те розвиток свойого **незалежного** орґану!!?

решту на часоп за 1926 р. До кінця с р. належиться нам ще 2 зл. до календаря на 1927 р. а 35 сот. до шематизму за 1925 р.

Вп. **Дороньчук Семен**, дяк в Журавні. 1·70 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кідця с. р. належиться нам ще 25 сот. до І. кварт. а 60 сот. доплати за 7 і 9. чч. разом 85 сот.

Вп. **Уличний Михайло**, дяк в Луці Малій. 4 зл. отримали, з чого 1·20 зл. зарах. за 1925 р., 80 сот. до 7., 9. і 20 чч. а 2 зл. як задаток на календар на 1927 р. Щоб задаток на календар був повний, то просимо прислати ще 1·05 зл.

Вп. **Павлечко Михайло**, дяк в Тисовиці. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Щоб все до кінця сего року було поплачене, то належить прислати ще 3·05 зл. за шематизм за 1925 р., а 3·05 зл. на календар на 1927 р. і 80 сот. доплат за 7, 9 і 20 чч. II. часть „ЧАРОДІЯ" вишлемо.

Вп. **Страп Андрій**, дяк в Ляшках Мур. 6·70 зл. отримали й за часопис за 1926 р. зарах. На календар на 1927 р. не остало нічого. Просимо прислати, бо ми Вас вже до III. Лісти Льосування зачислили! 4., 5., 13 і 15 чч. „Г. Д." з 1925 та 1 і 2. чч. з 1926 р. просимо нам негайно вислати й повідомити, чи належитість за них вислати Вам зараз готівкою, чи зарах. на часопис на 1927 р.

Вп. **Радик Дмитро**, дяк в Лодині Дол. 4 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах.

Вп. **Марцинюк Михайло**, дяк. кандидат в Лещетові. Курс на управ церк. хору, орґанізований нашою Редакцією в 1925 р. по причині малого числа зголошених кандидатів не відбувся. Наколи ми знова знайдемо відповідну фахову силу до провадження такого курсу, то оголосимо се в нашому орґані.

Вп. **Кобринський Василь**, дяк в Голім Рав., **Дороньчук Семен**, дяк в Журавні, **Ільницький Данило**, дяк в Гуснім Виж., **Купецький Іван**, дяк в Туринці та **Малик Михайло**, дяк в Куропатниках. Просимо переслати нам Свої описи життя, бо Ваші ілюстрації приходять вже на чергу й будуть по черзі в найблизших числах „Г. Д." поміщені.

Вп. **Данилюк Григорій**, дяк в Чорних Ославах. 4.65 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця с. р. належиться нам ще 1·25 зл. за 1925 р. а 2·05 зл. за 1926 р. разом 3·30 зл.

Спростування:

Рубрику: „Дяківські іспити" в 16. ч. „Голосу Дяків" з 1926 р. доповнюється в сей спосіб, що до іспитованих абсольвентів дяківських курсів належить вписати ще Вп. **Семенишина Василя**, з Марківки.

Зміна посади.

Вп. **Пенцак Антін**, дотеперішний дяк в Уйковичах, пч. Перемишль обняв дяківську посаду в Передільниці, пч. Нове Місто.

Хто з П. Т. наших Співробітників не прислав ще до нас своєї фотографії в ціли виконання друкарського кліша, повинен се зробити негайно, бо Н. Ґалерія Образів появиться вже в І. кварт. 1927 р.

Редакція.

Видає Видавництво „Запорожець" в Коломиї. За Редакцію відповідає Іван Волошин.

З друкарні Ф. Долінського в Коломиї, вул. Леґіонів ч. 10.